

zijn tocht; was de heenreis mooi geweest? Hij antwoordde op alles, maar toen ze niets meer wist te vragen, zweeg hij. Zou hij me nu verwijten, dacht ze, dat ik mijn wil niet heb doorgezet? — Als jij het zoo zuiver voelde, waarom sprak je dan je veto niet uit? — Het kind was bedroefd, toen ik wegging, het schreide. — 't Was haar of ze in Lilly's groote oogen de tranen zag.

Ze zei: Het was moeilijk voor je haar achter te laten. Heb je geaarzeld?

En nu sprak hij het dan eindelijk uit, ze hoorde het aan zijn stem.

— Ik verwijt mezelf, dat ik het kind niet naar die andere school gebracht heb, je weet wel, in Hilling, daar zou ze niet teleurgesteld zijn geweest.

— Maar Jack, dat was die dure school, waarvan je zelf zei....

— Ja, ik weet het wel, maar ik had dat offer toch graag gebracht. Het huis is een gerestaureerd kasteel, er zijn eigen hockeyvelden.... Ze liet hem uitpraten. Hij verwijt mij niets, dacht ze, alleen zichzelf, omdat hij geen dwaasheden deed voor zijn eenige dochter; — hij begrijpt niet hoe groot het offer is, dat hij heeft gebracht.

Toen zei ze hem voorzichtig haar meening. — Een oud kasteel, een school voor adellijke meisjes, en dan Lilly Holwood, van de conservenfabriek....

Ze droomde dien nacht van haar ouderlijk huis; ze was in de voorkamer, waar ze haar klanten ontving. Lilly kwam binnen, en vroeg haar om een nieuwe jurk. Toen, plotseling, herkende ze het kind niet meer, het leek een Zigeunermeisje in lompen, dat haar hand ophield. En snel vloeiden de droombeelden in elkaar; er was een stem, die zei: Ik verwijt jou niets; en toen liep ze in den regen langs het strand met George Kelwin. De wind bulderde en trok haar in zee.

Met een schok werd ze wakker. Het was donker, ze hoorde een boormuischen. Als het kind maar slaapt, dacht ze, en wendde zich zuchtend om.

*(Wordt vervolgd).*

